

K A R E N   O G   O L E

F O R A N   D E R E S   S E L V B Y G G E R H U S .

Ole Pedersen, født 4. oktober 1859 i Smidstrup sogn,
forældre: Jørgen Ole Pedersen og hustru Kirsten
Margrethe Olesen.

Efter folketællingslisten 1880 var Ole dette år tjenestekarl hos
Jakob Berg, Øster Starup.

1889 blev han i Øster Starup kirke viet til

Karen Kirstine Ravn, født 16. juli 1861 i Vejen sogn.

Hvad de har lavet, og hvor de har boet de første 20 år af deres
ægteskab vides ikke, men 1910 står Ole Pedersen som køber af 8m
i Varmkjær. Han og Karen byggede hus derpå.

Omkring 1913 solgte de og byggede et træhus på lejet grund.
Jorden tilhørte ejendommen Fredstedvej 2, i dag hører den under
Egelandvej 4. Ejeren var dengang Jens Fischer.

Huset blev opført ud til vejen mellem Egelandvej 4 og 10 på det
højeste punkt, hvor der på vejen er en kurve.

Talny kom det til at hedde.

Små træk fra Karen og Oles hverdag:

Dagny Henriksen, Åhaven 18, Ågård, men som barn boende i Øster
Starup, fortæller:

Talny havde kun et rum, der altså både var køkken, stue og sove-
værelse. Væggene var tapetseret med siderne af gamle ugeblade.

Dagny Henriksens bror, Henry Henriksen, Sofiesmindevej 3, Ågård,
fortæller:

Ole var en kunstnertype - god til træskæring. På træpumpem uden
for huset sad en vippende træfugl til glæde for børn, der gik forbi.
mange kom også ind for at få et bolsje.

I begyndelsen af 1920'erne blev der ført el til Øster Starup. El-
masterne blev placeret sådan, at ledningerne førte lige hen over
det lave træhus. Det summede i trådene, og det var slet så rart
at bo lige under disse. Ole klagede til Pastor Bårris, der sva-
rede noget i retning af: "Ja, men Ole, luften er ikke vor egen!"

Så fældede Ole alle træerne omkring huset.

Karen gik ud og vaskede for folk. Men også andet arbejde gav hun sig af med: Når der var børnefødselsdag hos snedker Henriksen, Øster Starup, var det Karen, der kogte chokolade.

Ole Pedersen døde i 1928, og da Øster Starup alderdomshjem blev bygget i 1932, var Karen blandt de første beboere der. Det blev dog kun kort tid hun fik lov til at være der. Hun døde 5. marts 1933.

Huset blev fjernet af jordens ejer, der nu var Tage Bårris.

Fingrene og citerede den ofte. Den Bog og saa Wisbechs Almanak var vel omtrent de eneste Bøger, han læste. Jeg beundrede Ole. — Vi har alle vore svage Sider. Oles var Flasken. Han var ved at drukne sig selv og sit Hjem i Brændevin; men saa tog han et Kæmpetag i sig selv — bistaat af en, der vilde ham vel. Han kom igennem den svære Forsagelsens Tid. Hvor er jeg ofte bleven sendt hen til ham med en Skaal med Sødsuppe med Masser af Svesker, eller med Kaffe eller andet godt, naar han var alene hjemme, og Karen var ude at vaskes for Folk, — eller han var ovre hos os for at kløve Træ og blev hentet ind i Køkkenet for at faa „lidt godt“.

Folk kaldte ham sær og lo ad ham bag hans Ryg. Jeg syntes ikke, han var sær, men fandt, at han i mangt og meget var klogere end de fleste — og bedre Menneske end de fleste, — og mener det endnu. I hans lille, fattige Stue med de duftende „Rosengran“ i Vinduet, med den tykke, slidte Bibel paa Bordet mødte jeg saa meget smukt og fint, der aldrig blegner. Han var blandt dem, jeg staar i Gæld til for gode Barndoms minder. Han var en af dem, der mødte mig med Godhed paa min Barndoms Veje.

Lili Hübschmann.

— Ak ja, „Mindet lader som ingenting, er dog et lønligt Kildespring“. Det er saa svært at begrænse sig, naar man blader i Mindernes Bog.

Før jeg slutter, maa jeg nævne min gode Ven Ole og hans rare Kone, Karen. De var Smaakaarsfolk; men de var rige alligevel, for de var taknemlige for lidt, aa, saa usigelig nøjsomme. Hvor var de gode ved mig og jeg gæstede dem gerne. Saa spillede Ole for mig paa sin Harmonika og sang til, mest Salmer og oftest „Jeg gaar i Fare, hvor jeg gaar“. Ole var bibelstærk som nogen Præst. Han kunde sin Bibel paa